

3341

1. Beh. af Loof. om Tilsyn med Fremmede og Reisende m. m.

3342

vendigheden af at have saadanne Kontrolsforholdsregler for omreisende Haandværksjvende. Under Forudsætning af, at Loven bliver indenfor den Ramme, som den nu har, saa vil den altsaa i det Væsentlige kun komme til at angaa Fremmede, og det vil da kun være nogle faa Bestemmelser, som ville faae Anvendelse paa Indlændinge. Dette vil nemlig, saa vidt jeg ser, kun være Tilfældet med 2det Stykke i § 10 og §§ 18—21 samt enkelte Bestemmelser i § 22. Jeg antager det nemlig for aldeles givet, at det er Meningen med § 10, 2det Stykke, at Bestemmelsen der skal angaa alle Tyender og ikke blot de Fremmede, som tage Tjeneste som Tyende her i Landet. Dette fremgaar jo tydeligt af Ordene; men det forekommer mig i saa Fald at være en høist mærkelig Plads, som denne Bestemmelse har faaet midt inde i Bestemmelserne angaaende Fremmedes Opholdsbøger og Kontrol med Fremmede, som jo gaa lige fra § 1 og uden Afbrud hen til § 17 inklusive. Hvis man beholder denne Bestemmelse, vil det upaatvivlig være rigtigt at flytte den hen foran § 18 eller blandt de Bestemmelser, som blive tilbage angaaende Indlændinge. Hvorvidt man overhovedet vil beholde Bestemmelserne angaaende Indlændinger, skal jeg foreløbig lade staa hen. Det forekommer mig, og det vilde være urimeligt, om man af en Slags Systematik, eller hvad man vil kalde det, vil undlade at optage saadanne enkelte Bestemmelser om de beslagtede Forhold angaaende Indlændinge, med Hensyn til hvilke dog Alle kunne være enige, i at de maa erkjendes for at være Forbedring og Klarhed i den nuværende Tilstand. Jeg tror derfor, at man bør beholde saadanne Bestemmelser som de i §§ 19—21 indeholdte, men under den Forudsætning ogsaa beholde Bestemmelsen i § 10, 2det Stykke, som virkelig er en i høi Grad forstandig Bestemmelse. At henvise denne til Tyendelooprevisionen kunde gjerne ske, naar det var vist, at denne Revision kom frem. Men efter den Stemning, som mere og mere synes at gjøre sig gjældende hos værende Medlemmer af Fxertallet, forleden Dag under Behandlingen af Andragenderne, turde det være tvivlsomt, om denne Revision kommer istand. Det er jo sikkert, at, om det end en Gang havde sin naturlige Sammenhæng, at Sognepræsten var den, der meddelte en saadan Paategning, da Meningen jo var den, at han skulde meddele Oplysning om Vedkommendes Wandel i Sognet, om, hvorvidt han havde været Gæst ved Herrens Bord og andet Saadant, saa er dette dog i højeste Grad urimeligt nu, da der ikke maa skrives Andet, end

at Vedkommende forlader eller kommer til Sognet; og da Skudsmaalsbogen overhovedet ikke er Skudsmaalsbog, men er en Opholdsfortegnelsesbog, da bør den visiteres af en Politimand, og, som det forekommer mig da meget naturligt, hos Sognefogden. Jeg tror, at der paa Bunden af det værende Medlems Argumentation mod denne Bestemmelse laa den Bagtanke, at han ikke vilde give Sognefogden en ny Befæstelse, idet han havde det Haab at blive af med Sognefogderne — dette er et Haab, som jeg overordentlig nødig vil se gaa i Opfyldelse, medmindre man paa anden Maade vil styrke Politikræfterne. Hvad Bestemmelsen i § 18 angaar — den gjælder jo ogsaa indenlandske reisende Haandværksjvende — da er jeg noget i Tvivl om, hvorvidt denne Bestemmelse er rigtig, og om den ikke er lidt inhuman. Det kommer an paa, hvorledes den paagjældende Bestemmelse i Forordningen af 10de December 1828 er at forstaa, og besynderlig nok ere de Lærd endnu bestandig ikke rigtig enige derom. Det hedder jo i Forordningen 1828 § 11, at, skjøndt alt Betleri er dem forbudt, „skal det dog ikke være dem forment at søge eller modtage den ved Laugene sædvanlige Understøttelse“. Det har vistnok altid været gjort gjældende, tror jeg, fra Administrationens Side, i det Mindste i den Tid, da jeg var i Administrationen, at den Bestemmelse var at forstaa saaledes, at den ikke hjemlede Haandværksjvenden nogen Ret til at gaa om og tigge hos de enkelte Laugmestre, men derimod gik ud paa en Tilladelse til at søge Understøttelse ved selve Lauget, og denne Opfattelse er, saavidt jeg husker, ogsaa gjort gjældende ved nogle Overretsdomme. Under denne Forudsætning er det vist et Spørgsmaal, om der er Grund til at have denne Afgang for Haandværksjvende til at bede om og modtage Understøttelse. Hvis Bestemmelsen havde det andet Omfang, nemlig at det var en Ret til at gaa om og bede om Understøttelse hos de enkelte Laugmestre, vil jeg finde det aldeles naturligt, om den blev hævet; men under den anden Forudsætning ser jeg ikke rettere, end at det er ret naturligt, at en Haandværksjvend, der maasse ved usforkludte Omstændigheder er kommen i en pøbelkelig trængende Forfatning, henvender sig til denne Institution; thi vi maa jo erindre, at det er en Institution, som har bevaret en Slags halvt offentlig Karakter og søge der Hjælp og Understøttelse. Det vil i alt Fald vistnok blive overordentlig tvivlsomt, selv om man vedtog en saadan Bestemmelse i det Omfang, her staaar, at Retten til at søge og modtage